

Váróterem

JUHÁSZ TIBOR

Az állomás olyan volt, mint bármelyik másik. A kocsiallások előtti padok deszkái fel voltak tépve, csak a háttámlájuk volt épnek mondható, de azokat is megrongálták már, mindenfajta faragvány díszítette őket. Az oszlopokat televésték, összefirkálták, a szétköpködött földre hullott róluk a vakolat. Esté álldogált egy darabig, szórakozottan olvasgatta az oszlopok pajzán versrészleteit, majd tétován elindult a váróterem felé. Semmi kedve sem volt a salgótarjáni járat indulásáig ott állni.

A váróterem ajtaja nyikorgott, mikor belépett. Bent ugyanolyan megtört emberek ültek, mint ő. Mindenkinek görbe volt a háta, mintha a térdükre akarnák ejteni a fejüket, csak nem elég hajlékonyak hozzá. Olyan álmoság ült rajtuk, mintha nem is ők, hanem a terem lenne álmos. A lámpák fény helyett fáradtságot ontottak mindenkire, de olyan fáradtságot, amely a falon elhelyezett hirdetéseként lévő mosolygós arcú nők éberségét is legyőzte. Esté helyet foglalt az egyetlen szabad széken, egy fekete bőrű, bajuszos férfi és egy horkoló, szakadt ruhájú alak között.

Már nagyon szeretett volna otthon lenni. Egy állásinterjúra jött, de, mint kiderült, a cég pár napja bezárt. A megadott címen csak egy bemeszelt kirakatot talált, belülről, a kilincsről lógott a MEGSZÜNTÜNK tábla. A telefonszámot, amely hétvégén még bizonyosan élt, hiszen az időpontot is megbeszélte egy nővel, akárhányszor tárcsázta újra, nem akarták felvenni. Két órát álldogált az utcán, bár az első pillanattól kezdve tudta, hogy felültették. Nem egy ismerőse járt így. Aki a megyén kívülre kacsingatott, biztos lehetett abban, hogy átverik. Nógrádban legalább nem hazudtak. Ha azt mondták, hogy holnaptól nincs munkád, akkor másnap reggel már nem dolgoztál.

Kisvártatva egy nő lépett be. Bőrkabátot viselt, sötétkék farmerrel és túsarkúval. Szőke haja porhanyósan omlott a vállaira. Megállt a kávégép

mellett és lassan végigjáratta szemét a terem közösségén. Helyet keresett magának, de mivel nem talált, odament egy fiatal sráchoz és megkérte, hogy adja át a székét. Esté felismerte a hangját. Ezzel a nővel beszélt telefonon. Még mindig a fülében csengett a megígért hat számjegyű összeg.

A fiú nem mozdult. Végignézett a nőn és elmosolyodott. De nemcsak ő viselkedett így. Az egész váróterem felélénkült. A nő combja és feneké ínycsiklandóan formás volt, az Esté mellett ülő fekete férfi üdítő kortyokban nyelte a nyálát. A bezárt kasszaablakok mellett egy négyfős, kopasz társaság ült. Eddig csendben voltak, de most izgatottan sugdolózni kezdtek. Sűrűn tekintgettek a nőre, majd lezserül megindultak feléje. Körbevették és a nemi életéről kezdtek kérdezgetni.

Estének tetszett a helyzet. A nő láthatóan egyre kényelmetlenebbül érezte magát, toporgott és menni szeretett volna, de a kopaszok nem engedték ki a körből. Segítségért kiabált, Estére nézett, de a férfi elfordította a fejét. Úgy kell neked, gondolta magában, ha megkérnének, még segítenék is nekik, bármire is készülnek veled. Mosolyogva nézte a földet, miközben ütések és sikoltozást hallott...

A biztonsági őr ébresztette.

— Ez nem szálloda kérem, záróra van, mondta, és meglökdöste Estét, mert az értetlenül bámult rá. Elnézést kért, felállt, és körbenézett a váróban. Egy festékes ruhájú alak ült vele szemben, ott, ahol álmában a nőt mustráló srác volt. Ezt a férfit is felrázta az őr. Nehéz fejjel indultak kifelé, mint két, szabadságra küldött börtöntakarító.

— Nem tudja véletlenül, mikor megy az első tarjáni? Kérdezte Estétől a festékes ruhájú ismeretlen.

